

ἐκύτταξε μὲ περίεργειαν μέσα. Πέριξ μιᾶς μεγάλης τραπέζης, καμμιὰ εικοσαριά συνδαιτημόνες ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, εἰ ὁποῖοι ἐγλεντοῦσαν εἰς τὸσον παράξενον μέρος, δὲν ἀνεγνώρισε τὸν λόρδον Πέρου· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κτιρίου, προσπαθῶν νὰ ανακαλύψῃ τὴν ὕψαν τῶν σταύλων ἢ τῆς ὑπηρεσίας,

«Ένας χωρικός τὸν ὁποῖον ἠρώτησε...» (Σελ. 197, στ. γ'.)

ὅπου θὰ συναντοῦσε κανένα ὑπηρετήν καὶ θὰ τὸν πορεκάλει νὰ τὸν εἰσαγάγῃ. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐτριγύρισε τὰ τεῖχη τοῦ πύργου, δὲν εἶδε ποιθενά οὔτε εἰσόδον, οὔτε φῶς. Εἰς ὄλον τὸ σκοτεινὸν κτίριον, δὲν ἔλαμπε παρά μόνον ἡ τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου. Ἐν ταῦτοις τάτραπόδροντα ἐξηκολούθουν ἄγρια καὶ ὁ μικρὸς, φοβισμένος, ἤτοιμαζέτο πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅταν εἶδεν ἔξοφον κ' ἓνα ἄλλο φῶς, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ ἓνα φεγγίτην σχεδὸν ἰσόγειον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου. Ἐπρέξεν ἐκεῖ καὶ σὺψας, ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ εἰς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, ὑπόγειον αὐτήν, ἓνα ἄλλον ὀμίλον ἀνθρώπων, καταγινομένων ἐπίσης νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγωδοῦν.

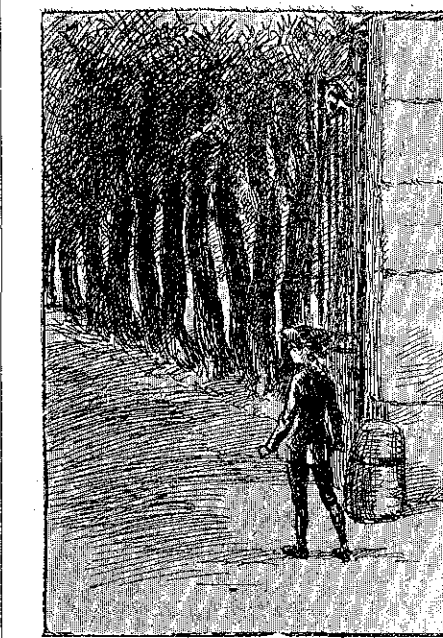
— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὁ Μπόμπης· δὲν κάμνουν λοιπὸν ἄλλη δουλειὰ· ζαυτὸν τὸν πύργου; Παρατηρήσας προσεκτικώτερα αὐτοὺς τοὺς συνδαιτυμόνας, ἐθεθαίωθη ὅτι ἦσαν οἱ ὑπηρεταί, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτησε πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ ἓνα ὕαλοπίνακα τοῦ φεγγίτου. Τὸ κτύπημα αὐτὸ εἶχε παράδοξον ἀποτέλεσμα: ὅλοι εἰ ὑπηρεταί ἔπαυσαν ἀμέσως νὰ πρῶγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ τὰ πρόσωπά των ἐξεδήλωσαν τρόμον καὶ ἐκπληξίν.

Ἐπὶ τέλους κάποιος ἀπεφάσισε νὰ νὰβῆ εἰς ἓνα σκαμνὶ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τὸν φεγγίτην: — Ποῖός εἶνε; — Ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, μὲ γράμμα διὰ τὸν μυλόρδον Πέρου. — Σταθῆτε! εἶπεν ὁ ὑπηρετής. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, αἱ ὁποῖαι ἐφάνησαν πολὺ μακρὰ εἰς τὸν Μπόμπην,

ἦλθουσε κρότους κλειδαριᾶς καὶ σύρτου, ἔπειτα δὲ καὶ βημάτων ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς δεινδροστοιχίας, πλησίον του. Ἐνας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸ ὕψος μὲχρι τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸν ἐκτύταξε καλά. Ἐπειτα μὲ κάποιαν δυσπιστίαν, τῷ εἶπε: — Προχώρησε δέκα βήματα, δεξιᾶ σου, κατὰ τὸ χαντάκι τοῦ πύργου. Ὁ βρῆς μιά πόρτα μικροῦλα στρογγυλή.

Ἡσπίμενε ἐκεῖ. Θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ἀνοίξω. Ὁ Μπόμπης, ἀνήσυχος κάπως ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς τρόπους τοῦ ὑπηρετή, ἐν ταῦτοις ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑποδειχθεῖσα θύρα ἠνοιγέτο ἐνώπιόν του. — Ἀκολούθησέ με! τῷ εἶπεν ὁ ὑπηρετής. Ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἀκολούθησε τότε τὸν ὁδηγὸν του εἰς λαβύρινθον διαδρο-

«Ἐἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δεινδροστοιχίαν...» (Σελ. 198, στ. γ'.)

μῶν καὶ μεγάλων θελωτῶν αἰθουσῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγεῖριον, ὅπου ἦτο συνηθρισμένος τὸ προσωπικόν. Κανεὶς δὲν ἐφαίνεται νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὸν νεῆλυδα. Ἐνας χονδρὸς ἀρχιμάγειρος τῷ ὑπέδειξε μόλις ἓνα

κάθισμα πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ εἰ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν νὰ πρῶγουν καὶ νὰ πίνουν. Πολλοὶ ἐφαίνοντο ἤδη μεθυμένοι. Μετὰ μακρὸν ἀαμονίην, ὁ ὑπηρετής μὲ τὸ φανάρι ἐπανήλθεν. Ἡ συγγῆ του μορφῇ εἶχε κάπως μαλανώσῃ καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μπόμπην σχεδὸν εὐγενῶς.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν, ὁ κύριός μου μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὲ πληροσορήσω, ὅτι ὁ μυλόρδος Πέρου λείπει ἀπὸ τὸν πύργον. Ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἐδῶ κοντὰ ἓνα κτήμα ποῦ θέλει νὰγοράσῃ, καὶ θὰ λείψῃ ἰσως εὐδ' ἡμέρας. Ἄν θέλῃς ὄλω, μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ γράμμα τοῦ δουκὸς Λωζέν καὶ ὁ κύριός μου θὰ τὸ δώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν λόρδον Πέρου, ἀλλὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον.

Ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἄρασε πολὺ εἰς τὸν Μπόμπην. Αὐτὸς ἐννοοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν πρῶν κύνιον του καὶ νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ διὰ τὸ μέλλον του. Ἀπεκρίθη ὅθεν εἰς τὸν ὑπηρετήν ὅτι, ἀφοῦ ἦτον ἔτσι, ἐπρωτιμύσσε νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο ἡμέρας. Καὶ ἐσηκώθει διὰ νὰ φύγῃ. Ἄλλ' ὁ ὑπηρετής τὸν ἐσταμάτησε.

— Ποῦ θὰ πάτε; τὸν ἠρώτησε. — Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· σὲ κανένα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντὰ. — Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ ξενοδοχεῖο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπεσε κεραυνὸς πληθειστάτα τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος ἐσειόσθη ἐκ θεμελίων καὶ συγχόνως ραγδαία βροχὴ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ γυαλιὰ μὲ μανίαν.

— Ὑποπῆ φιλοξενία. Ὁ μικρὸς Ἄγγλος, κερυλισμένος, ἐδίσταζε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν βροχὴν καὶ εἰς τὸν ἀνεμὸν. Ἐβρίνετο περιμένων πρότασιν φιλοξενίας, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὁ ὑπηρετής δὲν ἄργησε νὰ τοῦ κάμῃ.

— Ὁ κύριός μου, τῷ εἶπε, μοῦ ἐούστησε νὰ περιποιηθῶ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Λωζέν. Ἄν θέλῃτε λοιπὸν νὰ περᾶσετε τὴν νύκτα ἐδῶ, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς ἓνα δωμάτιον, ὅπου θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε καλά.

Μὲ ὄλον τὸν ἀόριστον φόβον ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη κατοικία, ὁ μικρὸς, ἐξηγνητὴ μόνος, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰποποιηθῇ μίαν τὸσον φυσικὴν προσφορὰν, καὶ ἀπεκρίθη:

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Ναι, ἤθῆλα νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε... — Καὶ δὲν ἔχεις ἄξιον, σύντριψε! εἶπεν ὁ χονδρὸς ἀρχιμάγειρος. Πάντα καλλίτερα ἐδῶ παρὰ ἔξω, μ' αὐτὸ τὸν παληόκαιρο! Καὶ προσέθεσε, στραφείς πρὸς τοὺς ἄλλους: — Ἐ, σεις! κάμετε θεοὶ τοῦ παιδιοῦ! Οἱ συνδαιτυμόνες ὑπήκουσαν καὶ ὁ

Μπόμπης ἐκάθησε μεταξὺ ἐνὸς λακέ, μὲ ἀντιπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, καὶ μίαν καμαριέρα. Ἐγέμισαν τὸ πιάτο του μὲ μεζεδες, μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ ὀρεκτικὸς, καὶ τὸ διπλᾶνὸ του κορίτσι τοῦ ἐγέμισε τὸ ποτήρι μὲ ἄσπρο κρασί εὐωδέστατον.

Τρῶγων καὶ πίνων, ὁ Μπόμπης ἐγένετο βλοηθὸν εὐθυμότερος, ἔπαιρνε θάρρος καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ ἐλεύθερα μὲ τοὺς ὀμοτραπέζους του.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ ἀμαξηλάτου περὶ τοῦ ποῖα ἦτο ἡ ὑπηρεσία του εἰς τὸν κύνιον τοῦ δουκὸς, δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀξίαν του, ἐξηγῶν τὴν ὄλω προνομίον ὅθεν τοῦ τζόκευ. Ἰσως μάλιστα (καὶ δι' αὐτὸ ἔπαισε τὸ ἄσπρο κρασί), δὲν ἐκράτησε τὴν γλαῦσάν του ὅσον ἔπρεπε καὶ ἄρισε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἦτο ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ κυρίου του μὲ σπουδαίαν ἀποστολήν εἰς τὸ Λονδίνον.

Μὲ αὐτὰς τὰς ὀμιλίαις, ἡ νύκτα ἐπροχώρησε καὶ εἶχεν ἤδη κινῆσῃ ἡ ἐνδεκάτη, ὅταν ὁ Μπόμπης ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, τὸ πρῶτον ἀνοράτηρὸν του, διὰ νὰκοιμηθῇ τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ὀδηγοῦσεν εἰς τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον δωμάτιον. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εὕρισκετο εἰς μεμονωμένον πυργίσκον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου, εἰς τὸ ἄκρον ἀπεράντου διαδρόμου.

Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τὰ βλέπῃ ὄλα ὠρία, παρετήρησε μ' εὐχαρίστησιν ὅτι τὸ κρεβάτι του, μαλακώτατον, εἶχε καθαρώτατα σινδόνια, καὶ ὅτι εἰς τὸ τζάκι ἐσπινθηροβολοῦσε μίαν καλὴν φωτιὰ ἀπὸ εὐώδη ξύλα. Εὐχάριστος διαχυτικώτατα τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ἀπεσφύρη, ἀφοῦ ὄμως ἐκλείδωσε πρῶτα τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀπέξω.

Ὅταν ὁ Μπόμπης ἤκουσε τὸν κρότον τῆς κλειδαριᾶς, ἀνετινάχθη καὶ ἠρώτησε διατι τὸν ἐκλείδωναν ἔτσι.

— Εἶνε ἡ συνήθειά μας, ἀπεκρίθη ἄπλωσ, ὁ ὑπηρετής ἀπέξω.

Καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Ἄπὸ τὸ παράθυρον.

Ἐβρίθεις οὕτω φυλακισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Μπόμπης κατελήθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ἀόριστον φόβον ποῦ ἠσθάνετο πρὶν. Καὶ τὸ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ φύγῃ, νὰ δραπέτευσῃ.

Ἀυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλῃ κανεὶς ἓνα πρᾶγμα· πρέπει νὰ εἴμωρῃ καὶ νὰ τὸ κάμῃ... Ὁ Μπόμπης, ἐπιθυμήσας τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο, ἐπέισθη ὅτι ἡ δραπέτευσίς ἦτο, ἂν ὄχι ἀδύνατος, τουλάχιστον δυσκολωτάτη. Ἡ διπλοκλειδωμένη θύρα ἦτο μονόκομματη, ἀπὸ ὄδρον. Ὅσον διὰ τὸ παράθυρον, αὐτὸ εὕρισκετο ἄνωθεν τῆς τᾶφρον τοῦ πύργου, τῆς ὁποίας τὰ πράσινα νερὰ ἐφαίνοντο λάμποντα εἰς βάθος διακοσίων τουλάχι-

στον ποδῶν. Καὶ ὄμως ὁ Μπόμπης ἐπέμνε εἰς τὴν ἰδέαν νὰ φύγῃ.

«Θὰ φύγω ἀπὸ δω-μέσα, ἐσκέπτετο, μακάρι νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!»

Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν, ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν πρόσοψιν. Κάτωθιν τοῦ παραθύρου, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἀναστήματος ἀνθρώπου, ὑπῆρχε μίαν στενὴν κορυφίσαν, περιβάλλουσα ὄλον τὸν τοῖχον τοῦ πυργίσκου, εἰς τὸν ὁποῖον εὕρισκετο τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Μπόμπης ὑπελόγησεν ὅτι, ἂν ἠμποροῦσε νὰ πατήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κορυφίσαν καὶ νὰ τὴν διατρέξῃ, θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν γωνίαν τῆν σχηματιζομένην ἐκ τῆς ἐώσεως τοῦ πυργίσκου μὲ τὴν βορραιν πρόσοψιν τοῦ κτιρίου.

(Ἔσεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ»

Ἀγαπητοί μου, ΔΟΥ μίαν Μελλουσα Καλλιτέχνις, ἡ ὁποία ἔγινε Παρουσία! Εἶνε ἡ δνις Ἑλένη Γ. Λαμπίρη, ἡ ὁποία, ὅπως θὰ ἤκούσατε ὅσοι ζῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ δώσῃ κατ' αὐτὰς μίαν ἰδιὴν τῆς ὀπερέτταν εἰς τὸ θέατρον. Ἰνναῖκα καὶ νὰ γράφῃ μουσικὴν; καὶ μάλιστα μουσικὴν τοῦ θεάτρον, ποῦ εἶνε τὸ δυσκολώτερον εἶδος; Πολὺ σπάνιον πρᾶγμα, παράδοξον, σχεδὸν ἀπίστευτον! Καὶ ὄλω; ἀνόμη καὶ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον, καὶ αὐτὴ ἡ θυκαρία πρόδος, καὶ αὐτὸς ὁ θριαμβὸς τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τῆς μεγάλης τῆς εἰκογένησαν ἔμελλε νὰ προέλθῃ... Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς ἢ ὅσοι ἔχουν τὴν καλὴν συνήθειαν νὰφυλλομετροῦν παλαιοὺς τόμους τοῦ περιοδικῦ μας, θὰ συνήνησαν βέβαια πολλάκις τὸ ψευδώνυμον Μελλουσα Καλλιτέχνις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικὰ, εἰς τὰς Κυριακάς, εἰς ὄλον τελοσπάντων τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ δ. Λαμπίρη, μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, — τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μάλιστα ἤλλαξε, — διετίεσε δρῶσα συνδρομητρία καὶ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς ἐνθουσιωδέστερας καὶ πιστοτέρας. Ἐπάσχε καὶ αὐτὴ, ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε οἱ φίλοι μας, ἀπὸ «Διαπλασιτιδᾶ». Διεκρίνετο προπάντων διὰ τὰς ὠραιότατας ἐπιστολάς αὐῆς μᾶς ἔγγραφον, ἐβραβεύθη δὲ πολλάκις εἰς Διαγωνισμοὺς καὶ ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκὼν τῆς.

Ἐμπροσθὺν λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ φήμη τῆς, ἡ δόξα τῆς, — καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰποκτιθῇ μεγάλην, — ἤρχισεν, ὅπως καὶ τῶσον ἄλλων, μεγάλων σήμερον καὶ ἐνδόξων, ἀπὸ τὴν Διάπλασιν.

Λοιπὸν, ἡ Μελλουσα Καλλιτέχνις εἶνε τώρα παρούσα. Τὸ εἶπε καὶ ἔγεινεν. Ἀφοῦ ἐτελειώσε τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ Ὁδρεῖον Ἀθηνῶν, — κόρη τοῦ αἰμνήτου μουσικοῦ Γεωργίου Λαμπίρη, ἐγεννήθη μὲ ἰσχυρὰν μουσικὴν ἰδιοφυίαν, — ἐπῆγεν εἰς τὴν Λατινίαν καὶ ἐμετρεν ἐκεῖ τρία-τέσσαρα χρόνια διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ἐμαθήτευσε ὑπὸ τοὺς διασημοτέρους διδασκάλους, — τὸν Μᾶξ Ρέγκερ, τὸν Χόφμαν, τὸν Ζίττ, — ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ δίπλωμα συνθέσεως, ἐνορχηστρώσεως καὶ ὀρχήστρας, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἐκαμε δηλαδὴ τὰς ἀνωτέρας, τὰς τελειότερας σπουδὰς ποῦ εἴμωρῃ νὰ κάμῃ μουσικός. Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὸν, μάλιστα διὰ μίαν γυναῖκα. Ἄλλ' ἐκτός τῆς μουσικῆς σοφίας, τῶν γνώσεων, τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἤχων, ἡ δ. Λαμπίρη ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ συθέτῃ, νὰ μελοποιῇ. Αἱ γυναῖκες συνήθως μανθάνουν, διδάσκουν, ἐκτελοῦν μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν ἰδιὴν των. Ἡ Ἰστορία τῆς παγκοσμίου Μουσικῆς ὀλίγας συνθετριάς ἀναφέρει, καὶ μεταξὺ αὐτῶν μίαν ἢ δύο μόνον εἶνε ποῦ ἔχουν ἀξίαν. Ἐ, ἡ δ. Λαμπίρη εἶνε ἀπὸ τὰς ὀλιγίστας αὐτάς. Ὅσοι ἤκουσαν τὰς συνθέσεις τῆς, ὅσοι παρεῖρθσαν εἰς τὰς δοκιμὰς τῆς ὀπερέττας τῆς, ἐμετρεν ἐκθαμβοὶ πρὸ τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς δροσερότητος καὶ τῆς σοφῆς ἐπεξεργασίας τῆς γυναικείας αὐτῆς μουσικῆς.

Μεθαύριον, ὅταν εἰς τὸ «Πανελληνιον» θὰ δοθῇ ἡ πρώτη τοῦ «Ἀποκρητικου Ὀνειρίου», — αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τῆς πρώτης ἐλληνικῆς ὀπερέττας, — ἡ δ. Λαμπίρη αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν. Πρώτην φορὰν, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἰσως καὶ εἰς τὸν κόσμον, μίαν γυναῖκα, ἓνα κορίτσι, διδὲ ἰδικόν της μουσικὸν ἔργον εἰς θέατρον καὶ τὸ διευθύνει μόνη τῆς. Θὰ εἶνε μίαν ἐσπερά ὡραία καὶ μοναδική. Καὶ θὰ εἶνε μίαν στιγμὴ ἐξέχως δι' ἡμᾶς συγκινητικὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μελλουσα Καλλιτέχνις τῆς «Διαπλάσεως», πραγμαματοποιούσα τὸν πόθον τῆς, τὸ δνειρόν της, θὰ ὑψώσῃ διὰ πρώτην φορὰν τὴν μπαγκέταν τοῦ μαέστρου, ὡς σύνθημα διὰ νὰ ἐκφυλοῦν πρὸ ἐνὸς ἐκθάμβου, μαγευμένου ἀκροατηρίου, ποῦ δὲν θὰ πιστεύῃ οὔτε τὰ μάτια του, οὔτε ταυτιά του, εἰ θεσσαροὶ τῆς ὑπερόχου τῆς τέχνης. Ποῖα τιμὴ, τί καμὰρι καὶ διὰ τὴν Μητέρα Διάπλασιν!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

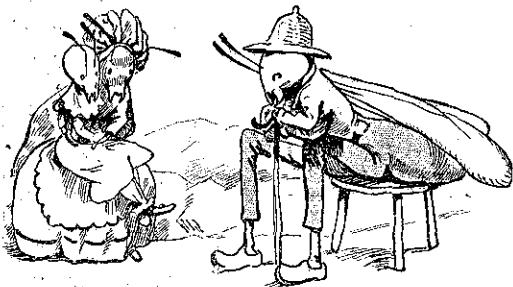
Η ιστορία του γέρον Τερμίτη.

Η Άννετα ξετρεξε με την Κρινιώ και σε λίγο βρήκαν μερικους σπόρους και έναν ωοιμο καρπό, που είχε πέσει από το δένδρο. Ήταν και λιγάκι σάπιος, μ' αυτό, για τα μερμηγγια, τον έκανε ακόμη πιο νόστιμο.

«Ολ' αυτά τα έκουβάλησαν, σιγά-σιγά, με πολλούς δρόμους, στη φωλιά και τα έτοποθέτησαν καλά σε μίαν άκρη. Έτσι θά είχαν τί να φάγουν και οι τρεις τους ως αύριο.»

Όταν άρχισε να βρέχει, μαζεύθηκαν και οι τρεις στο σπίτι.

Η Κρινιώ έκάνθισε δίπλα στον γέρο Τερμίτη και ή καλή Άννετα αντίκρου του.

«Έρχομαι από μία χώρα τόσο μακρινή...» (Σελ. 200, στ. α')

Ο καιμένος ο γέρος δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του τελοσπάντων, ύστερ' από τόσον καιρό, και πρώτη φορά από την άρχή της έξορίας του, μπορούσε να νιώσει το στόμα του και να κουβεντιάσει με κάποιον. Έκάθισε στο σκαμνί του ανακωνικά. Έξω ή βροχή έπερτε με χονδρές στάλες, και το πέσιμό της άντηχούσε βαρεια επάνω στα μεγάλα φύλλα.

Η Κρινιώ ετοιμάσθηκε νακούσι με προσοχή, άσφρασιμένη να μη χάσει την παραμικρή λεπτομέρεια. Η Άννετα όμως, αν και άκουγε κι αυτή μ' ευγενικό ενδιαφέρον, ενύταζε συγχρόνως τριγύρω της, δια να ίζη από τώρα τί δουλειές είχε γι' αύριο.

«—Έρχομαι από μία χώρα τόσο μακρινή, άρχισε να διηγείται ο Τερμίτης, που ποτέ δεν μπόρεσα να μερρήσω πρόσ μερόνυκτα πέρριαν από τότε που είδα για τελευταία φορά τον λαμπρόν ουρανό της. Εκείνη την ήμέρα ήμουν επάνω 'ς ένα καρπό, που οι άνθρωποι τον λένε ανανά. Βρήκα στο φλοιό του μία τρύπα, μπήκα μέσα κι άρχισα να ρουφώ το γλυκό του χυμό; όταν έξαφνα ο καρπός φεύγει από τη θέσι του και ρίχνεται 'ς ένα μέρος σκοτεινό και κλειστό. Και άλλοι καρποί ήταν σωρευμένοι εκεί μέσα, δίπλα στο δικό μου. Καθώς ένήητα ύστερα, ήμαστε μέσα 'ς ένα κιβώτιο, που το έσκέπασαν και το κάρφωσαν. Έπειτα το σήκωσαν. Φαντασθήτε τη θέσι μου! Ά, πόσο καταράσθηκα την κακή μου τύχη που μ' απέχωριζε έτσι από τους δικούς μου και μ' έστελνε ολομόναχο σε

άγνωστο μέρος, για ναρχίσουν τ'ατέλειωτα βράσά μου!

«Τελοσπάντων, καθώς σάς είπα, ύστερ' από πολύν καιρό, που δεν μπορώ να τον λογαριάσω ακριβώς, το κιβώτιο έτραντάχθηκε πάλι, ανοίχθηκε, και ο ανανάς μου, μαζί μ' ένα σωρό άλλους, μπήκε 'ς ένα άλλο περίεργο κιβώτιο, ανοικτό, που από κάτω του είχε κάτι στρογγυλά πράγματα που έγύριζαν, όταν ένα άλλο, δεμένο στο κιβώτιο, άρχιζε να περπατά.»

«—Θά ήταν άμάξι, είπε ή Άννετα.

«—Μπορεί να ήταν όπως το λέτε' εγώ όμως ξέρω τόσο λίγο τη γλώσσα και τα πράγματα του τόπου σας, ώστε δεν μπορώ να σάς πω αν έχετε δικιο. Άς είνε, σάς πιστεύω.»

«—Λοιπόν το άμάξι, όφου έτρεξε πολύ, στάθηκε κάπου. Και τότε μ' έβαν μπροστά 'ς ένα πράγμα στερό και διάφανο, που έδλεπα, απέξω, να περνούν άνδρες και γυναίκες. Κάπου-κάπου σταματούσαν; έμπαιναν στο μέρος που εύρισκόμουν, πάντα χιωμένος μέσα στον ανανά μου, και έπειτα έφηνγαν.

«—Ήθε σέ μαγαζι, είπε ή Άννετα, και σάς είχαν στή βιτρίνα.»

Ο Τερμίτης έξυνισε τα μεύια του. Ήταν λιγάκι έγωϊστής και δεν ήθελε να ξέρη άλλος περισότερα απ' αυτόν.

«Μικροί γάμουν και σέ μαγαζι, έξακολούθησε. Τελοσπάντων, ένας άνθρωπος με πήρε. Ήταν μία μέρα που έκαμνε ζέστη πολύ. Ο άνθρωπος μ' έπερπάτησε αρκετή ώρα και έπειτα μ' έβαν επάνω 'ς ένα πράγμα ψηλό, με τέσσερα ζυλινα ποδάρια, που δεν τα κουνούσε όμως καθόλου.

«—Δηλαδή 'ς ένα τραπέζι, είπε ή Κρινιώ.

«—Δεν ξέρω, αυτό όμως δεν με δυταρέστησε. Έκατάλαθα, —και δεν άρχητα να το καταλάβω, —οτι ήλθε καιρός να βγω από την τρύπα μου. Πραγματικώς, ύστερ' από λίγες στιγμές, ήμουν σ' εκείνο το πράγμα, που οι άνθρωποι έδω το λένε έξοχή. Πώς σάς φαίνεται;

«Πώς να μού φανή; είπε ή Άννετα. Η περιπέτειά σας είνε απλή. Ήθε μέσα 'ς ένα φρούτο, που το έκοψαν, σάς εφόρτωσαν στο πλοίο, έπειτα στο άμάξι, φθάσατε 'ς ένα μαγαζι, σάς επούλησαν 'ς έναν άνθρωπο, από και καταφέρατε να γλυτώσετε και τώρα βρισκεσθε έδω!»

«—Μπράβο! είπεν ο Τερμίτης, είσθε έξυπνο μερμηγγι, γιατί καταλάβατε άμέσως εκείνο που εγώ άρχησα πολύ να το καταλάβω. Έτσι άβλήθεια συνέθησαν τα πράγματα, για να βρεθώ από την πατρίδα μου, που τη λένε Άφρική, στη δική σας πατρίδα. Και μία που βρέθηκα στην έξοχή, έρύπωσα 'ς αυτό το δάσος που με βλέπετε, χωρίς να περιμένω τίποτε καλό για το μέλλον.»

Κ' εύχριστημένος που μπόρεσε να διηγηθή την ιστορία του, ο Τερμίτης άκουσε με την ίδια εύχαριστη την ιστορία της Κρινιώς και της Άννετας, και έπειτα κοιμήθηκαν και οι τρεις.

Την άλλη μέρα άρχισε ή μεγάλη εργασία. Άκούραστη, ή Άννετα έσκουτούσε μ' άθαρρηνικά λόγια την Κρινιώ και τον Τερμίτη! Όλη ή φωλιά έκαθάρισθη από τα σκουπίδια της και όλα τα πετραδάκια έκουβαλήθηκαν στην είσοδο. Ός το μεσημέρι, ή σπουδαία αυτή προετοιμασία έτελείωσε. Έπειτα ή τρεις φίλοι άνέθησαν σέ μία φλαμουριά, εκεί κοντά, κ' έγευματίσαν με σπόρους, για να σικονομήσουν εκείνο που είχαν από χθες στην αποθήκη.

Άφου απόφαγαν, ή Κρινιώ έρώτησε πως θά περνούσαν το ύπόλοιπο της ήμέρας. Αυτή θά έπιθυμούσε πολύ να την άφίσουν να τρέξη στο δάσος, τώρα που ο πρώτος της φόδος έπέρασε. Η Άννετα όμως δεν το ένοούσε με κανένα τρόπο. «Ά, μπά! είχαν ακόμη δουλειά και δουλειά να κάμουν! Κ' έβαλε άμέσως τον Τερμίτη και την Κρινιώ να σκάψουν το χώμα, να το βγάλουν έξω και να πλατύνουν έτσι τη μικρή στοά που είχαν άρχησι ή ίδια.

«—Δεν μάς βνηθείς και σύ; είπε ή Κρινιώ.

«—Όχι, γιατί εγώ έχω τώρα άλλη δουλειά. Τι δουλειά όμως, δεν ήθέλητε να τούς πη. Κ' εν ή ή Κρινιώ και ο Τερμίτης, θέλοντας και μη, άρχισαν να σκάπτουν μέσα στην φωλιά, ή Άννετα έξεκίνησε

«Άρχισε ή μεγάλη εργασία...» (Σελ. 200, στ. γ')

για να φθάση 'ς ένα μέρος του δάσους, έπου ήλπιζε να βρη εκείνο που ζητούσε.

Πραγματικώς το θυμαστό και μυστηριώδες ένστικτό της, ώδηγήητε την καλή πορμαύνα 'ς ένα μέρος ανοικτό, που το έδλεπε ο ήλιος. Εκεί ήξενε ότι θά εύρισκε λουλούδια κ' επάνω στα λουλούδια αυτά θά ήταν μελίγρες, —ζωύρια τόσο αναγκαία στη ζωή των μερμηγκιών. Ο κόπος της δεν πήγε χαμένος. Εκεί-κάτω, 'ς ένα μικρόν όχθο, άγριοτριαντοφυλλίες έκούνοσαν τούς κλώνους των ζιης ακτίδες του ήλιου κ' οι κλώνοι αυτοί ήταν γεμάτοι τριαντάφυλλα. Η Άννετα έσκαρφάλωσε ως το πλησιέστερο λουλούδι, που ήταν όλάνοικτο, μπήκε μέσα, και με μεγάλη της χηρά ανακάλυψε στην καρδιά του όλόκληρο κοπάδι μελίγρες.

Έπλησίασε τη μεγαλύτερη και έπίσε με της κεραίες της την κοιλιά του έντόμου. Τότε, στην άκρη-άκρη δύο μικροσκοπικών κερατίων, που υπάρχουν στην κοιλιά της μελίγρας, φάνησαν δύο μικρούλες σταγόνας ενός υγρού, καθαρού

και ηχητού σαν το μέλι. Το υγρόν αυτό, γλυκύτατο, είνε είδος γάλατος, που το παράγουν ή μελίγρες για να τρέφουν τα μικρά των. Είνε λοιπόν, καθώς είπαμε και άλλοι, ή άγελάδες των μερμηγκιών, γιατί αυτό το υγρό που παράγουν, τα μερμηγγια ξέρουν να το άρμέγουν, και το τρώγουν—ή το πίνουν, όπως θέλετε, —σά γάλα άληθινό.

Η Άννετα έπήρε της δύο στάλες και της έφαγε άμέσως. Έπειτα, αφού έξεκουράστηκε λιγάκι και δυνάμωσε μ' αυτή την τροφή, έπιασε τη μελίγρα με της δαγκάνες της, χωρίς να της κάμη κανένα κακό, και πήρε το δρόμο να ξαναγυρίση στην καινούργια της κατοικία.

Εκεί κοντά έψαξε και βρήκε ένα χορτάκι που το λένε άρνόγλωσσο ή παζι, έδιάλεξε ένα άνθάκι του και σιγά-σιγά έτοποθέτησε επάνω 'ς αυτό τη μελίγρα. Το ζωύριο, αφού συνήλθε από τη ζάλη του παράξενου ταξιδιού του, επανέλαθε τη συνηθισμένη του άσχολία, δηλαδή άρχισε να τρώγη. Η Άννετα, αφού ή σύχασε γι' αυτό το ζήτημα, ξαναγύρισε

στην άγριοτριανταφυλλία και με τον ίδιο τρόπο πήρε κ' έκουβάλησε δεύτερη μελίγρα. Έπειτα άλλη, κ' έπειτα άλλη... (Έπεται συνέχεια). Γρηγ. Ξανόπουλος.

Κατά το γαλλικόν του E. M. Laumann.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ο Μάης μ' άνθόπλεκτο πέπλο και πάλι Γεμάτο άρώματα τη γη έχει ντύσει, Ο ήλιος χρυσάκτινος την περιβάλλει Κι' ύμνο έναρμόνιο τονίζει ή κτίσι.

Τρέψτε, προσμένει σας μεσ' στην άγκάλη Τη λουλουδένια της μ' άγάπη ή φύσι, Με μύρων άνθινων αιθέρια ζάλη Τis πίκρες κι' έννοιες σας θ' άποκοιμίση.

Τώρα, που όλόγλυκα ψάλλουν τ' άηδονία, Που μύριες ή άνοει χαρές σκορπίζει, Γιορτάστε... Θάρθουνε γοργά τα χιόνια...

Κι' όσο του βίου σας ο Μάης άνθίζει, Δρέψτε τα ρόδα του... Πετούν τα χρόνια Κι' ή νεότη ποδύγει πιά δεν γυρίζει.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Όπτική άπάτη.

Δεν νομίζετε, ότι ο άνθρωπος αυτός είνε νάνος, ή μάλλον ότι έχει κεφάλι, κορμόν και χέρια μεγάλου ανθρώπου, πόδια δε παιδικά; Και όμως δεν πρόκειται περι τέρατος. Είνε ή φωτογραφία ενός ανθρώπου κανονικώτατου, ληφθείσα άφ' ύψηλου. Είς τας φωτογραφίας της κηδείας του βασιλέως, που έγιναν από ύψηλές ταράτσες, πολλά τέτοια τέρατα είμπορείτε να ίδχητε.

Γιγαντιαίος χαυλιόδους

Ο χαυλιόδους, τίν όποιον βλέπετε είς την άπέναντι εικόνα εκ φωτογραφίας, είνε από τούς μεγαλύτερους και άνήκει-δηλαδή άνήκεν-εις ένα έλεφαντα τεράστιον. Περι του μεγέθους του είμπορείτε να κρίνετε, παραβάλλοντες αυτόν προς το άνάστη

μα του ανθρώπου, ο όποιος τον υποβάσταζει. Πόσα πλχητρα κλειδοκωμάλου θά γίνουν με αυτόν!

Καρποί επί κορμού

Ένας κηπουρός των περιχώρων των Βρυξελλών, είχε την σπανίαν τύχη να δρέψη δύο ωραιότατα άχλάδια, τα όποια έξεφύτρωσαν συγχρόνως από τον κορμόν μιας μεγάλης άχλαδιάς, όλίγα εκατοστά του μέτρου υπεράνω του εδάφους, όπως τα δείχνει ή άπέναντι εικόνα.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Έστίλη από το Έλληνόπουλο του Αιμου

ΚΟ	ΣΙ	ΛΕΥ	ΚΟΣ
ΚΑΣ	ΧΡΥ	Ο	Υ
ΓΥ	ΡΕΙ	ΔΡΑΡ	ΡΟΣ
ΧΛΑ	ΣΟΣ	ΡΟΣ	ΤΕ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αυτές, ώστε ναποτελέσουν τέσσαρα μέταλλα.

β.) Μαγική Βιάν

Έστίλη από το Έλληνος Σημαιοφόρου

Που είνε το γατάκι αυτού του ίππότου;

γ') Διά τούς Γαλλομαθεύς

Έστίλη από της Ποιμενικής Φλογέρας Pie . . e . ui . oul . n' a : a s . e p . . m . u . . e

Νάγανωσθη ή γαλλική αυτή παροιμία.

Άήλωσις: Αί λύσεις—δωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 23ου φύλλου

α') Η χήνα σχηματίζεται είς την ποδιά της, και φαίνεται αν ή άριστερά πλευρά της εικόνας γίνη βράσις.—β') Loin des yeux, loin du coeur.—γ') Ήράκλειος, Κωνσταντίνος, Βασιλείας Ίουστινιανός, Λέων.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Από την Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών του 22ου φυλλαδίου

Ο Δωδοναίος είνε συνομήλικος με τον παππού μου...

Αν δεν είνε άφελής η Άφελής Ξανθοπούλα, είνε δύτης...

Η Ηρωϊκή Σάμος κάθεται. Η πεταλούδα πετά από λουλουδι...

Φαντάζομαι την άνησυχη βροχή, άφου η ήουχη κτυπά τα τζάμια...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ένας γέρος βιολιστής, σέ μιά γωνιά του δρόμου καθισμένος...

Ο ήλιος πιά επήγαινε να δύση και έσορευ μαζί του και τες βότερες...

Είχε πιά βραδυάση, όταν ο γέρος σηκώθηκε...

Την άλλη μέρα τὸ πρωί ο γέρος ήταν πεθαμένος...

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3. ΜΕΣΟΥΡΑΝΗΜΑ

Ζίστη παντού ανοιξιάτικη... Οι ρεμματιές, [οι κάμποι, τα βράχια, οι πέτρες, οι πλαγιές, όλα— [θαρρείς—ντυμένα με μιάν αφάνταστη έμμορφή...

Πνιγμένος κάθε αντίλαλος του πιστικού [η φλογέρα, τα κουδούνια, πού,—σκυφτά—τα πρόβρατα χτυπούνε, βόσκοντας,—όλα είνε σβυστά στον πυρμένο άγέρα...

Στάνες, καλύδες, συδενδρα, ρέμματα, μοβνοπάτια... Τά χελιδόνια τρίζουνε οι πετεινοί λαλουνε...

Σπάζουν οι πάγοι στα βουνά και γίνονται κομμάτια... Τίποτα πέννιμο, βουβό, βαρύ δεν έχει μείνει...

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Λέγεται, ότι ο Βασίλευς της Ισπανίας Άλφόνσος ΧΙΙΙ, κατά τ'ου οποίου έγένετο εσχάτως νέα δολοφονική άποπειρα, έχει μιάν περίεργον συλλογήν.

Μεταξύ άλλων, υπάρχει η θηλή του βιβερον, την οποίαν είχαν δηλητηριάσει...

οποίας επέβαινε την ημέραν εκείνην. Έτερον τεμάχιον της άμάξης, επί της οποίας εύρίσκειτο μετά του Προέδρου Λουμπέ εν Παρισίοις...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο εν Πύργω τώρα αιχμάλωτος Τουρκος αξιωματικός Σουκρή, όταν ητο εις το Μπιζάνι, έτυχε να αιχμαλωτιστή εναν εύζωνον, καταγόμενον εκ Πρεβέζης.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Είς κάθε πράξιν σου, πρώτα εξέταζε ποιον είνε το καθήκόν σου και έπειτα ποιον είνε το συμφέρον σου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης περιγελά την μικράν του άδελφην διότι δεν ξέρει πόσα λεπτά κáμνουν δύο δραχμάι.

Νηπιακή άπορία.

Είνε αλήθεια, μπαμπά, πώς εμμεθα κáμμένοι από γάμα; —Ναι, παιδί μου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Στο Βασιλιά μας» της Βασιλοπούλας Ναυσικάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 όδός Εύρωπίδου την 14ην Μαΐου 1913. Μυροβόλε Άνοιξις, θέλεις να σου πω έδώ πως γίνεται η ανταλλαγή των Μ. Μυστικών...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 133ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθής την 4 Αυγούστου 1912, προς εύρεση των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως... Ο μετά το όνομα αριθμός δηλοί τας όρθας λύσεις...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδου Μοσχοβόλημα, 150 [9+6E]. Τρίτον βραβείον: Υϊνική Στοργή, 117 [7+6E].

ΜΕΣΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζεζάνιον Συριανού Παρθενωγωγείου, 158 [9+6E]. Δεύτερον βραβείον: Έθνική Πίσις, 123 [7+5E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άναγεννήτης του Έθνους, 139 [8+6E]. Δεύτερον βραβείον: Δελφίν του Εδέξινου, 75 [5+4E].

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αίμοσταγής Κρήτης, ά. Έλλάς των Ορειών, κ. Έλληνικός Στόλος, κ. Άθάνατα 1821-1912, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ούδεμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδευται υπό τού άντιτύπου ως έξης: Διό τας πρώτας τρεις προτάσεις έκαστου φύλλου λεπτά 25. Διό τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή

